

l'altra mirada

"He estat tan feliç a l'Àfrica...! Anar-hi era el somni de la meua vida, des de ben petita"

La Míriam Sentí és llevadora des de fa vint-i-cinc anys i n'ha passat dotze a diversos països de l'Àfrica com a voluntària a Metges Sense Fronteres. Somàlia va ser el seu primer destí. Més tard vindria Rwanda, la República Centreafricana, Angola... i Mauritània, el seu darrer destí,

on ha passat dos anys. Anar a l'Àfrica ha estat per a la Míriam el somni de la seva vida i no descarta tornar-hi per muntar un projecte que li volta pel cap: una petita maternitat a Mauritània. Tot i les dificultats i les pors que ha passat, confessa que a l'Àfrica ha estat molt feliç.

L'any 1993 decideix marxar a l'Àfrica. Com va prendre aquesta decisió?

Metges Sense Fronteres buscava una llevadora per anar a Somàlia, en una època en què en aquest país hi era present les Nacions Unides formada per 35 exèrcits. Ningú no volia anar-hi. Personalment, m'estaven oferint el somni de la meua vida, per la qual cosa va ser una decisió fàcil de prendre. Vaig marxar i ja està... Enganxada per a tota la vida.

Com és la vida i la gent a l'Àfrica?

Les prioritats de la vida són molt diferents a les d'aquí. Allà és la lluita pel dia a dia, per cobrir les necessitats bàsiques: menjar, treballar... Generalment són gent amb un somriure molt fàcil. Quan arribes t'has de guanyar la gent perquè normalment esperen de tu que siguis capaç de treballar amb ells i de donar-los noves coses, així et pots guanyar la seva confiança. A partir d'aquí, tens totes les portes obertes, són amables i acollidors.

Què és el que més omple quan s'és allà?

Estar amb la gent del país. Quan acabava la feina, m'asseia amb ells a prendre un te i, sobretot, a aprendre d'ells: la calma, la reflexió, el respecte a la gent gran, els diferents punts de vista, la religió... Tenia problemes amb l'idioma autòcton de cada país, però feia l'esforç d'aprendre'l en la mesura que m'era possible. Aprendre una llengua és aprendre molt de la cultura d'un país.

Li ha costat adaptar-se a la vida africana?

Depèn, hi ha països que ha estat més fàcil i d'altres on he tingut més dificultats. Per exemple, a Mauritània ha estat molt senzill, possiblement a causa del seu estat de país en pau. En canvi, a la República Centreafricana hi havia molta inseguretat i el darrer cop d'estat el vaig viure molt malament perquè van haver-hi bombardejos i molts morts.

No tenia por?

Cada vegada més, encara que quan marxés a un país en guerra has de ser conscient d'on et fiques i dels riscos presents. A Somàlia vaig viure una amenaça de mort i un atac al cotxe a la carretera. A la República Centreafricana vaig patir algun ensurt... Sempre he tingut un àngel de la guarda molt fort.

Una experiència així t'ha de canviar la vida...

Sí, de fet, m'ha ensenyat a veure la vida d'una altra manera, amb més tranquil·litat. Dels africans he après a veure la vida des d'un punt de vista més positiu, ja que si ells no ho fessin així, no tirarien endavant.

Després de tots aquests anys, decideix tornar. Com va el procés d'adaptació?

Porto vuit mesos aquí i m'està costant molt adaptar-me. Necessitava descansar i reciclar-me. Els darrers dos anys, a Mauritània, he estat de guàrdia 24 hores al dia i és mentalment esgotador.

Està pensant tornar a l'Àfrica?

Sí, però com he dit em cal descansar i reciclar-me. No és bo endarrerir-se. Cal que em quedi una bona temporada.

M'agradaria muntar un petit projecte materno-infantil, potser a Mauritània, a una zona on ningú vol anar-hi. És un indret de difícil accés i amb una mortalitat molt elevada. Ja ho veurem. No és humà que avui dia hi hagi indrets on la gent pateix i mor per causes que s'haurien de tractar normalment com a malalties o patologies poc greus.

A banda de fer de llevadora, ha desenvolupat algun programa educatiu en matèria materno-infantil?

Sí, un dels objectius específics és la formació, la informació i l'educació sanitària. Hi ha moltes persones amb ganes d'aprendre, però les limitacions són moltes i hi ha molta feina a fer. A més de la morbi-mortalitat deguda a malalties, parts... existeixen les creences i els ritus, com són les mutilacions genitals femenines que caldria eradicar, però que cal treballar amb molt de temps i de respecte.

Ho recorda tot amb molta nostàlgia...

Sí... és que he estat tan feliç a l'Àfrica! Val la pena anar-hi, treballar-hi i aportar el teu gra de sorra, que podria ser molt important si tots els que hi volem col·laborar ho fèssim amb la mateixa fita.

La Míriam Sentí amb la seva amiga Fatimata

dBaB